

Queridos diocesanos:

Los días de la Semana Santa, Pasión, Muerte y Resurrección de Jesús, tienen un significado especial para las comunidades cristianas que durante un tiempo han preparado los actos litúrgicos, las devociones y han organizado las procesiones en las calles. También se nota en la vida de nuestra sociedad que se acomoda a unas vacaciones cortas, a unos viajes más o menos largos o, cómo no, a participar de las celebraciones religiosas. Todos, de alguna manera, se sumergen en este ámbito singular con características sagradas. Aun huyendo de las aglomeraciones agrada a mucha gente el ambiente y el perfume de las calles y de las procesiones. Vuelvo a desear con este motivo que todos apliquen en su vida la fidelidad y la coherencia de sus convicciones y, por supuesto, de su fe. No es nada extraño. Me parece coincidir con otros muchos cuando afirman que la religiosidad debe empezar desde el interior del ser humano. Lo externo es complementario y también necesario.

Durante los días previos a estas celebraciones las sedes de las distintas hermandades y cofradías se llenan de cofrades ultimando los detalles de los pasos, de los recorridos o adecentando los propios vestidos. Son fundamentalmente laicos porque, como todos sabéis, hay otros dos sectores, los clérigos y los miembros de la Vida Consagrada que completan el conjunto del pueblo cristiano. Lógicamente en la Iglesia es mucho más numeroso el laicado y donde más se nota precisamente es en la composición del mundo cofrade. Hay un consiliario pero decenas de socios que opinan y deciden porque previamente organizan y se comprometen para cumplir lo mejor posible sus finalidades. En estos momentos la Iglesia, y el papa Francisco en particular, con su iniciativa sinodal, insisten en la responsabilidad bautismal de todos y buscan un mayor protagonismo del laicado en los distintos niveles de la vida y misión eclesiales. Es esencial que los tres sectores profundicen y cumplan su función al servicio de todo el Pueblo de Dios; se complementan, se ayudan y, con la gracia del Espíritu Santo, construyen una comunidad más auténtica y creíble; más evangélica y más abierta al servicio de todos; más corresponsable y con decisiones compartidas que nos comprometen a todos.

Las asociaciones de fieles, como nuestras familias, saben mucho de convivencia y lo experimentan en cada momento en la distribución de funciones en el interior de las mismas que se fundan en el amor, en el respeto mutuo y en la libertad individual. Aceptando esto último todos sus miembros trabajan en favor de los demás y del conjunto de tal manera que todos se sientan partícipes de la actividad ordinaria. Seguramente la mejor imagen de la colaboración y del servicio de varias personas sea la familia. Así también podemos considerar a la propia Iglesia como la gran familia de los hijos de Dios. En ese sentido las parroquias y todas las comunidades han entrado en la participación sinodal y están trabajando en pequeños grupos respondiendo a los cuestionarios que nos proporciona la Secretaría del Sínodo. Es una tarea lenta pero consistente, hay que saber escuchar pero también estamos obligados a opinar y a dar nuestra propia versión de los hechos. A obedecer con docilidad y a organizar con cariño. A contar, en definitiva, con todos aprovechando las cualidades y facultades de cada uno al servicio del bien común.

Los Consejos Diocesanos de nuestra comunidad han elaborado un plan de actuación para todos los miembros y, durante estos meses, responden a unas cuestiones para enviarlas a los servicios de la Conferencia Episcopal que elaborará un documento para que el Sínodo del próximo mes de octubre sea estudiado y debatido en presencia del Papa. Os agradecería a todas las Hermandades y Cofradías que acojáis como método de trabajo las indicaciones sinodales.

Con mi bendición y afecto

+Salvador Giménez. Obispo de Lleida.

Estimats diocesans:

Els dies de Setmana Santa -Passió, Mort i Resurrecció de Jesús- tenen un significat especial per les comunitats cristianes que durant un temps han preparat els actes litúrgics, les devocions i han organitzat les processons als carrers. Això també es nota en la vida de la nostra societat que es prepara per a unes vacances curtes, uns viatges més o menys llargs i, és clar, per participar en les celebracions religioses. Tots, d'alguna manera, se submergeixen en aquest àmbit singular de característiques sagrades. Fins i tot, fugint de les aglomeracions, a molta gent agrada l'ambient i el perfum dels carrers i de les processons. Per aquest motiu torno a desitjar a tothom que posi en la pràctica diària la fidelitat i la coherència de les seves conviccions i, per descomptat, de la seva fe. No és gens estrany, això, i coincideixo amb moltes altres persones quan afirmen que la religiositat ha de començar des de l'interior de l'ésser humà, encara que l'extern és complementari i, alhora, necessari.

Els dies previs a aquestes celebracions les seus de les diferents germandats i confraries s'omplen de confreres enllentint els detalls dels passos, dels recorreguts i endreçant els propis vestits. Són, sobretot, laics perquè, com sabeu, hi ha els altres dos sectors, els clergues i els membres de la Vida Consagrada, que completen el conjunt del poble cristià. Lògicament, el laicat és molt més nombrós a l'Església, i on es nota més és, principalment, en la composició del món confrare. Hi ha un consiliari, però també desenes de socis que opinen i decideixen, perquè prèviament s'organitzen i es comprometen per complir tan bé com sigui possible les seves finalitats. En aquests moments l'Església, i el papa Francesc amb la seva iniciativa sinodal, insisteixen en la responsabilitat baptismal de tothom i busquen un major protagonisme del laicat en els diferents àmbits de la vida i missió eclesials. És essencial que els tres sectors aprofundeixin i compleixin la seva funció al servei del Poble de Déu, ja que es complementen, s'ajuden i, amb la gràcia de l'Esperit Sant, construeixen una comunitat més autèntica i creïble, més evangèlica i més oberta al servei de tothom, més corresponsable i amb decisions compartides que ens comprometen a tots.

Les associacions de fidels, com les nostres famílies, en saben molt, de convivència, i l'experimenten a cada moment en la distribució de funcions al seu interior, que es funden en l'amor, en el respecte mutu i en la llibertat individual. Seguint aquest esperit, tots els seus membres treballen a favor dels altres i del conjunt de tal manera que tots se senten participants de l'activitat ordinària. Segurament la millor imatge de la col·laboració i del servei entre diverses persones és la família. La mateixa Església també la podem considerar com la gran família dels fills de Déu. En aquest sentit, les parròquies i totes les comunitats han entrat en la participació sinodal i estan treballant en petits grups responen els qüestionaris que ens proporciona la Secretaria del Sínode. És una tasca lenta, però consistent. Cal saber escoltar, però alhora estem obligats a opinar i a donar la nostra versió dels fets; a obeir amb docilitat i a organitzar amb afecte; a comptar, en definitiva, amb tothom, aprofitant les qualitats i facultats de cadascú al servei del bé comú.

Els Consells Diocesans de la nostra comunitat han elaborat un pla d'actuació per a tots els membres i, durant aquests mesos, responen unes qüestions per enviar-les als serveis de la Conferència Episcopal, que redactarà un document perquè el Sínode del pròxim mes d'octubre sigui estudiat i debatut en presència del Papa. Us agrairia a totes les Germandats i Confraries que acollíssiu com a mètode de treball les indicacions sinodals.

Amb la meua benedicció i afecte.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.